Lietas arhīva Nr. CA-0216-18
ECLI:LV:LAAT:2018:1112.C03016310.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rēzeknē 2018.gada 12.novembrī

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L.Mežale,
tiesneši V.Sokolova, J.Vasiļkovskis,
ar tiesas sēdes sekretāri D.Somu,

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 30.septembra spriedumu /pers. D/ prasībā pret /pers. E/ un /pers. F/ par pirkuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu un ieraksta dzēšanu zemesgrāmatā.

Aprakstošā daļa

/pers. D/ 2009.gada 6.novembrī iesniedza tiesā prasību pret /pers. E/ un /pers. F/ par pirkuma līguma atzīšanu par spēkā neesošu un ieraksta dzēšanu zemesgrāmatā.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi un pamatojums.

Laulātie /pers. E/un /pers. F/ 2000.gada 15.novembrī noslēdza laulības līgumu par visas laulāto mantas šķirtību.

/pers. E/ 2005.gada 5.septembrī zemesgrāmatā nostiprinātas īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu Nr./adrese/(kadastra numurs /kadastra numurs/).

/pers. E/ šo savu vienīgo mantu, t.i., dzīvokli /adrese/, 2007.gada 17.jūlijā, noslēdzot pirkuma līgumu, pārdeva /pers. F/. Pircējas īpašuma tiesības zemesgrāmatā nostiprinātas 2007.gada 8.augustā.

Pirkuma līgums noslēgts pēc tam, kad /pers. E/ no tiesas bija saņēmis 2007.gada 4.jūlijā nosūtīto /pers. D/ prasības pieteikumu par zaudējumu piedziņu. Tā kā bija noslēgts laulības līgums par visas mantas šķirtību, /pers. E/ bija pārliecināts, ka pēc dzīvokļa pārdošanas nebūs iespējams izpildīt spriedumu par zaudējumu piedziņu. Pirkuma līguma noslēgšanas mērķis bija izvairīties no piedziņas vēršanas uz minēto dzīvokļa īpašumu.

/pers. E/ rīcība, noslēdzot pirkuma līgumu, bija vērsta uz to, lai izvairītos no parāda saistību izpildes, tāpēc pirkuma līgums saskaņā ar Civillikuma 1., 1415. un 1592.pantā noteikto atzīstams par spēkā neesošu.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2008.gada 16.aprīļa spriedumu lietā Nr.C12202007 (*spriedums stājies likumīgā spēkā*) apmierināta /pers. D/ prasība pret /pers. E/ par zaudējumu 5230 Ls piedziņu. Pamatojoties uz šo spriedumu, nekustamam īpašumam /adrese/, zemesgrāmatā 2008.gada 10.jūnijā ierakstīta piedziņas atzīme: vērsta 5485,69 Ls piedziņa uz laulātā mantas daļu nekustamā īpašumā.

Prasītāja vērsās policijā, un 2009.gada 4.septembrī ierosināts kriminālprocess, kas izbeigts kriminālatbildības noilguma dēļ.

Spriedumu par zaudējumu piedziņu prasītāja nodeva piespiedu izpildei zvērinātam tiesu izpildītājam. Piedziņa tika vērsta uz /pers. E/ daļu laulāto kopmantā, t.i., uz laulātajai /pers. F/ piederošā dzīvokļa īpašuma /adrese/, 1/2 domājamo daļu, ņemot vērā, ka zemesgrāmatā laulības līgums nebija reģistrēts.

Par tiesu izpildītājas darbībām /pers. E/ Daugavpils tiesā iesniedza sūdzību, kura 2008.gada 11.augustā noraidīta. Šis lēmums ar Latgales apgabaltiesas 2008.gada 15.septembra lēmumu atstāts negrozīts, noraidot /pers. E/ blakus sūdzību.

Prasītāja lūdza:

1) atzīt par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža starp /pers. E/ un /pers. F/ 2007.gada 17.jūlijā noslēgto nekustamā īpašuma /adrese/, pirkumu līgumu;

2) dzēst Daugavpils pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./nodalījuma numurs/II. daļas 1.iedaļas 2.1., 2.2. un 2.3.punktā izdarītos ierakstus; piedzīt no atbildētājiem tiesāšanās izdevumus.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1., 5., 1415. un 1592.pantu.

/pers. F/ rakstveida paskaidrojumos prasību neatzina un lūdza noraidīt šādu apsvērumu dēļ.

/pers. E/ darījuma noslēgšanas brīdī nebija parādā AS "Hansabanka", jo kredītlīnija ne 2007.gada 17.jūnijā, ne 2007.gada 23.jūlijā netika izmantota. Dzīvokli no vīra viņa vēlējās pirkt jau 2006.gadā, taču sakarā ar vīra mātes smago slimību un bērna piedzimšanu darījuma noformēšana ieilga līdz 2007.gada 26.maijam, kad viņa samaksāja vīram rokas naudu. Naudas līdzekļus 4000 Ls dzīvokļa pirkšanai viņai uzdāvināja māte /pers. I/, un 1000 Ls bija atbildētājas personīgie uzkrājumi.

Atbildētājas darbības neaizskar prasītājas tiesības, jo atbildētāja nekad nebija prasītājai parādā un pret viņu netika vērsta piedziņa. Saskaņā ar Civillikuma noteikumiem /pers. F/ ir labticīga ieguvēja, neskatoties uz to, ka ir /pers. E/ laulātā. Īpašuma pirkšana un pārdošana kā darbība pati par sevi nav atzīstama par neatļautu vai nepieklājīgu darbību, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem. Darbību, kuras mērķis ir iegūt īpašumu, kura iegūšana nav aizliegta ar likumu, nevar atzīt par neatļautu un nepieklājīgu. 2007.gada 17.jūlija pirkuma līguma noslēgšana bija kā atliekošs nosacījums darījumam, kas atbilst Civillikuma 997.pantam, un tā nerealizēšana nepadara 2007.gada 26.maija rokas līgumu, uz kura pamata bija tapis 2007.gada 17.jūlija pirkuma līgums, par neatbilstošu Civillikuma 1415., 1592. pantam.

/pers. E/ rakstveida paskaidrojumos prasību neatzina un lūdza noraidīt šādu apsvērumu dēļ.

/pers. D/ nav pirkuma līguma dalībnieks. Tādēļ prasība kvalificējama kā iejaukšanās pircēja un pārdevēja līgumiskajās attiecībās, ko regulē Civillikuma 2006.pants. Taču uz šāda pamata prasība nav celta.

Ceļot prasību un pamatojoties uz Civillikuma 25.panta pirmās daļas 1.punktu, prasītāja nelūdz atzīt īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu, kā arī starp atbildētājiem nepastāv strīds par īpašuma tiesībām. Līdz ar to prasība ir noraidāma.

Pirkuma līguma iniciatore bija /pers. F/, un darījums par nekustamā īpašuma pārdošanu tika uzsākts agrāk par 2007.gada 4.jūliju, kad prasītāja iesniedza prasību tiesā par zaudējumu piedziņu. Līdz ar to dzīvokļa pārdošanu nevar vērtēt kā izvairīšanos no iespējamās zaudējumu piedziņas, un /pers. E/ rīcību kā neatbilstošu Civillikuma 1.pantam.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 30.septembra spriedumu /pers. D/ prasība noraidīta. No prasītājas valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 20,19 Ls.

Spriedumā norādīts šāds pamatojums.

Apstrīdētais 2007.gada 17.jūlija pirkuma līgums apliecina konkrētu īpašuma tiesību pāreju dzīvokļa īpašumam /adrese/, tikai starp /pers. F/ un /pers. E/.

Prasītājas norādītais apstāklis, ka /pers. E/ dzīvokļa īpašumu ir atsavinājis ar

mērķi, lai nevarētu vērst piedziņu uz visu dzīvokļa īpašumu, nav pamats apmierināt prasību saskaņā ar Civillikuma 1415. un 1592.panta noteikumiem un atzīt /pers. E/ īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu, jo pats atbildētājs neatzīst prasību un nepiekrīt, ka prasības apmierināšanas gadījumā viņam atzīs īpašuma tiesības uz strīdus dzīvokli.

Pēc /pers. D/ iesnieguma uzsāktais kriminālprocess nevar būt par pamatu prasības apmierināšanai, jo gadījumos, kad darījums tiek atzīts par pretēju likumam un spēkā neesošu tāpēc, ka vienlaikus veido noziedzīga nodarījuma sastāvu, ir jāpastāv arī vainai kriminālatiesiskā izpratnē, bet šajā gadījumā nav konstatēts noziedzīga nodarījuma sastāvs, un kriminālprocess ir izbeigts.

Prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību par šo pirmās instances tiesas spriedumu, norādot, ka lūdz spriedumu atcelt, bet prasību apmierināt pilnā apjomā un piedzīt no atbildētājiem tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzībā atkārto iepriekš prasības pieteikumā izklāstītos motīvus. Nepiekrīt tiesas atziņai, ka apstāklis, ka /pers. E/ atsavināja dzīvokļa īpašumu ar mērķi, lai nevarētu vērst piedziņu uz visu dzīvokļa īpašumu, nevar būt pamats, lai apmierinātu prasību saskaņā ar Civillikuma 1415.un 1592.pantu, ja arī atbildētājs neatzīst prasību un nepiekrīt, ka viņam tiek atzītas vai atjaunotas īpašuma tiesības uz strīdus dzīvokli. Ar šādu atzinumu darījuma spēks padarīts atkarīgs vienīgi no apstrīdētā darījuma dalībnieka gribas.

Tiesa vērtējusi tikai darījuma priekšmetu, nevērtējot Civillikuma 1415.pantā minēto darījuma mērķi, taču bija jānoskaidro darījuma dalībnieku subjektīvās vēlmes un mērķi, kā arī jāsniedz motivēts to atbilstības novērtējums, kas nav izdarīts.

Motīvu daļā nav norādīti lietā konstatētie fakti un pierādījumi, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, kā to paredz Civilprocesa likuma 193.pants.

/pers. F/ rakstveida paskaidrojumos pilnīgi piekrita pirmās instances tiesas spriedumam, bet apelācijas sūdzību neatzina un lūdza noraidīt.

Prasītāja 2012.gada 12.oktobrī iesniedza pieteikumu par prasījumu precizēšanu, norādot, ka, izpildot spriedumu par zaudējumu piedziņu no /pers. E/, vērsta piedziņa uz dzīvokļa īpašuma /adrese/ 1/2 domājamo daļu, taču rīkotās izsoles atzītas par nenotikušām, tādēļ prasītāja, izlietojot savas procesuālās tiesības, kā kreditore paziņoja tiesu izpildītājai, ka vēlas īpašumu paturēt.

Ar Latgales apgabaltiesas 2010.gada 8.septembra lēmumu lietā Nr.C03026809 šī nekustamā īpašuma 1/2 domājamā daļa nostiprināta uz ieguvējas vārda. Lēmums atstāts negrozīts ar Civillietu tiesu palātas 2011.gada 28.janvāra lēmumu, noraidot /pers. E/ un /pers. F/ blakus sūdzību.

Prasītājas īpašuma tiesības uz nekustamā īpašuma /adrese/ 1/2 domājamo daļu 2011.gada 24.martā nostiprinātas zemesgrāmatā, izbeidzot šajā daļā /pers. F/ īpašuma tiesības. Zemesgrāmatā dzēsta arī piedziņas atzīme, aizlieguma atzīme un hipotēka.

Ievērojot minēto, 2007.gada 17.jūlija pirkumu līgums atzīstams par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža, dzēšot zemesgrāmatā /pers. F/ īpašuma tiesības uz 1/2 domājamo daļu no minētā īpašuma, vienlaikus atjaunojot /pers. E/ īpašuma tiesības uz nekustamā īpašuma /adrese B/, 1/2 domājamo daļu.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 9.februāra spriedumu prasība apmierināta daļēji.

Atzīts par spēkā neesošu starp /pers. E/ un /pers. F/ 2007.gada 17.jūlijā noslēgtais pirkuma līgums, dzēsti Daugavpils pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr. /nodalījuma numurs/ II daļas 1. iedaļas 2.1., 2.2. un 2.3.punkta ieraksti. No atbildētājiem prasītājas labā piedzīti tiesāšanās izdevumi 1373,43 *euro* no katra.

Prasība noraidīta daļā par /pers. E/ īpašuma tiesību atjaunošanu uz 1/2 domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma Nr./adrese/, kā arī no atbildētājiem valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3,10 *euro* no katra (6,20 *euro*:2).

Spriedums daļā, kurā prasība noraidīta, motivēts ar to, ka pretēji paša atbildētāja gribai nav iespējams atjaunot viņa īpašuma tiesības uz 1/2 domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma Nr./adrese/.

Spriedums daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu pamatots ar Civilprocesa likuma 39.-42. un 44.pantu. Norādīts, ka no atbildētājiem prasītājas labā piedzenamā summa sastāv: no par prasības pieteikumu, apelācijas sūdzību un prasības nodrošināšanu samaksātajām valsts nodevām- attiecīgi 355,72 *euro*, 177,86 *euro* un 71,14 *euro*, ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 7,83 *euro*, kā arī izdevumiem advokāta palīdzības samaksai 2 134,31 *euro*, kopā 2 746,86 *euro* vai 1 373,43 *euro* no katra atbildētāja.

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija 2016.gada 7.aprīlī taisījusi papildspriedumu (lietas 2.sējuma 127.-130.lapa), nosakot, ka starp /pers. E/ un /pers. F/ 2007.gada 17.jūlijā noslēgtais dzīvokļa /adrese/, pirkuma līgums atzīts par spēkā neesošu no tā noslēgšanas brīža un dzēsts Daugavpils pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr. /nodalījuma numurs/ II daļas 1. iedaļas 4.3.punkta ieraksts par /pers. F/ īpašuma tiesībām uz dzīvokļa īpašuma 1/2 domājamo daļu.

Ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 6.aprīļa spriedumu atcelts Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 9.februāra spriedums daļā, ar kuru prasība noraidīta, daļā, ar kuru no atbildētājiem prasītājas labā piedzīti izdevumi advokāta palīdzības samaksai 2 134,31 *euro*, un daļā, ar kuru no /pers. F/ valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3,10 *euro*, un lieta šajā daļā nodota jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Pārējā daļā spriedums atstāts negrozīts.

Prasītājas pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Viktors Gargažins 2018.gada 30.jūlijā iesniedza pieteikumu, kurā lūdza izskatīt lietu bez viņa un prasītājas klātbūtnes.

Atbildētājas/pers. F/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Valentīna Kepente 2018.gada 2.novembrī iesniedza pieteikumu, kurā lūdza izskatīt lietu bez viņas klātbūtnes.

Atbildētāja /pers. E/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Rita Jureviča un atbildētājs /pers. E/ uz tiesas sēdi nav ieradušies, laikus nav ziņojuši par neierašanās iemesliem, nav lūguši lietu skatīt bez viņu klātbūtnes.

No lietas materiāliem redzams, ka pavēstes par tiesas sēdi atbildētājam un viņa pilnvarotai pārstāvei nosūtītas vienkāršā pasta sūtījumā un elektroniskā pasta sūtījumā 2018.gada 18.jūlijā uz saziņai ar tiesu norādītajām adresēm (lietas 3.sējuma 17., 21.lapa). Konkrētajā gadījumā ar vienkāršu pasta sūtījumu un elektronisku pasta sūtījumu nosūtot atbildētājam un viņa pilnvarotai pārstāvei pavēstes uz saziņai ar tiesu norādītajām adresēm, Civilprocesa likuma 56.panta 6.^{2}daļas un 56.^{1}panta izpratnē sāk darboties prezumpcija, ka tiesa ir izpildījusi savu pienākumu paziņot izsaucamajām personām par lietas izskatīšanas laiku un vietu.

Ņemot vērā, ka par tiesas sēdes vietu un laiku atbildētājam un viņa pilnvarotai personai paziņots Civilprocesa likuma 56.pantā noteiktajā kārtībā, tad saskaņā ar šā likuma 156.panta pirmās daļas noteikumiem lietu var izskatīt bez viņu klātbūtnes, jo lietas dalībnieki nav ieradušies uz tiesas sēdi bez attaisnojošiem iemesliem.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi un novērtējusi lietā iesniegtos rakstveida pierādījumus, Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka prasība daļā par īpašuma tiesību atjaunošanu ir apmierināma.

Noskaidrots, ka Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 9.februāra spriedums daļā, ar kuru atzīts par spēkā neesošu no noslēgšanas brīža starp /pers. E/ un /pers. F/ 2007.gada 17.jūlijā noslēgtais pirkuma līgums, dzēsti Daugavpils pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr. /nodalījuma numurs/ II daļas 1. iedaļas 2.1., 2.2., 2.3., 4.3.punkta ieraksti, ir stājies likumīgā spēkā.

Civilprocesa likuma 426.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās. Turklāt saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta otro daļu apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kas izskatīti pirmās instances tiesā. Prasības priekšmeta un pamata grozījumi nav pieļaujami.

Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka lietā pārbaudāmi apstākļi par atbildētāja /pers. E/ īpašuma tiesību atjaunošanu uz dzīvokļa īpašuma Nr./adrese/, ½ domājamo daļu, izdevumu par advokāta atlīdzību un ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu piedziņu.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka prasība tiesā celta par pirkuma darījuma atzīšanu par spēkā neesošu un uz tās pamata izdarīto zemesgrāmatas ieraksta dzēšanu, prasītājai norādot mērķi, ko viņa vēlas iegūt prasības apmierināšanas gadījumā.

„Absolūti spēkā neesoši ir darījumi, kas uzskatāmi par nenotikušiem no paša sākuma. Tiesību subjektu veiktās darbības šajā gadījumā [..] likumā paredzētu iemeslu dēļ neizraisa nekādas tiesiskas sekas" (*sk. Balodis K. Ievads civiltiesībās. Rīga: Zvaigzne ABC, 2007, 185.- 186.lpp.*).

No minētā izriet, ka darījumam, kas noslēgts, pārkāpjot labus tikumus jeb negodprātīgi, tiek liegta tiesiska atzīšana.

Tā kā ieguvēja /pers. F/ īpašuma tiesības uz strīdus nekustamo lietu zemesgrāmatā bija nostiprinātas, pamatojoties uz spēkā neesošu darījumu, tad tas tiesiskais stāvoklis, kāds fiksēts zemesgrāmatā, neatbilst patiesajam tiesiskajam stāvoklim.

Procesuāls līdzeklis, lai novērstu zemesgrāmatā izdarītu sākotnēji nepareizu nostiprinājumu, kura iemesls bijis absolūti spēkā neesošs darījums, ir prasība par nostiprinājuma izlabošanu.

Juridiskajā literatūrā atzīts, ka prasības pieteikumā norādītais pamats dod atbildētājam iespēju saprast, ko tieši prasītājs ar tiesas starpniecību vēlas panākt, un tādējādi pēc iespējas labāk sagatavoties celtās prasības atspēkošanai. Tāpat šis pamats ļauj tiesai identificēt tās apstrīdētās vai aizskartās tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses, kuru aizsardzības labad persona vērsusies tiesā un kuru tiesiskais novērtējums tiesai ir jāsniedz. Prasības pamatu nepieciešams noformulēt precīzi, lai to varētu skaidri atšķirt no ikvienas citas prasības, kas jau izspriesta vai vēl pastāv, vai nākotnē iespējama starp tām pašām pusēm, bet uz cita pamata (*sk. V. Bukovskis. Civilprocesa mācības grāmata. Rīga, autoru izdevums, 1933, 303.lpp.*).

Civilprocesa likuma regulējums ļauj prasības pieteikumā ietvert savstarpēji saistītus prasījumus. Proti, par izšķirošo kritēriju vairāku prasījumu ietveršanai prasības pieteikumā likums atzīst to savstarpējo saistību. Ar saistītiem prasījumiem jāsaprot tādi prasījumi, kuru atsevišķa izlemšana nebūtu iespējama vai lietderīga, kuri var novest pie savstarpēji pretrunīgiem spriedumiem vai kuru izlemšana vienas tiesvedības ietvaros, raugoties no procesa efektivitātes viedokļa, var sekmēt lietas ātrāku izskatīšanu.

No prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un lūgumu daļas nepārprotami redzams, ka /pers. D/ prasījumu, kas vērsts uz atbildētājas īpašuma nostiprinājuma apstrīdēšanu, ir izvirzījusi.

Tiesību doktrīnā, raksturojot šāda prasījuma īpatnības, izteikts viedoklis, kuram Augstākā tiesa pievienojas, ka: „[..] prasības pamats ir (sākotnēji) nepareizs īpašuma nostiprinājums, bet prasības priekšmets – īstā īpašnieka nostiprināšana ar jaunu ierakstu [..]. Jaunais ieraksts (īpašuma nostiprinājums) izdarāms uz tiesas sprieduma pamata, taisot atsevišķu lēmumu, un izteicams Zemesgrāmatu likuma 47.panta pirmajā daļā paredzētajā formā. Šāds ieraksts „atvieto" iepriekšējo nostiprinājumu [..]. Jāatzīmē, ka prasības par īpašuma izlabošanu priekšmets nevar būt šī nostiprinājuma dzēšana. Atšķirībā no zemesgrāmatu ieraksta, ar kuru nostiprināta, piemēram, servitūta, ķīlas [..] tiesība un kuru saskaņā ar likumu iespējams dzēst [..], attiecībā uz īpašuma nostiprinājumu norādītā kārtība likumā nav paredzēta" (*sk. Grūtups A., Kalniņš E. Civillikuma komentāri. Trešā daļa. Lietu tiesības. Īpašums. Otrais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2002, 215.lpp.*).

Lai gan var piekrist, ka prasītāja neveiksmīgi formulējusi lūgumu, dzēšot atbildētājas īpašuma nostiprinājumus, atjaunot īpašuma tiesības /pers. E/, tas tomēr neatbrīvo apelācijas instances tiesu no pienākuma izspriest lietu atbilstoši likuma noteikumiem. Šeit jāatgādina, ka „[..] prāvnieku izdarītā, savstarpējo juridisko attiecību kvalifikācija nav saistoša tiesai, kā arī tas, ka puses nav uz likumu atsaukušās, neatsvabina tiesu no pienākuma, piemērot lietai pēc sava ieskata attiecīgu likumu (*sk. Bukovskis V. Civīlprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 430.lpp.*).

Respektīvi, izlabojot ierakstus zemesgrāmatā par nekustamā īpašuma /adrese/, domājamās daļas līdzšinējā īpašnieka īpašuma tiesībām, bet tajā pašā laikā noraidot prasību daļā par īstā īpašnieka /pers. E/ īpašuma nostiprināšanu, izveidojas situācija, kad aktuālais ieraksts par šā nekustamā īpašuma īpašnieku zemesgrāmatā iztrūkst, radot absurdu situāciju tiesiskajā telpā, ka nekustamā īpašuma domājamai daļai nav īpašnieka.

Civilprocesa likuma 476.panta pirmajā daļā noteikts, ka likuma tulkojums, kas izteikts kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāts tiesai, kas šo lietu izskata no jauna. „(..) panta pirmajā daļā ietverts princips, kas nodrošina tiesisko stabilitāti, izskatot civiltiesiskos strīdus. Ja reiz kasācijas instances tiesa ir devusi lietā piemērojamās tiesību normas interpretāciju, tad tiesai, kas pēc sprieduma pilnīgas vai daļējas atcelšanas šo lietu izskata no jauna, tā ir obligāta, neatkarīgi no tā, vai tiesa tam piekrīt" *(Civilprocesa likuma komentāri. II daļa (29.- 60.1 nodaļa). Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K. Torgāna zin. red. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2012, 859.lpp).*

Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 6.aprīļa spriedumā šajā lietā sniegtā interpretācija par īpašuma nostiprinājuma izlabošanas tiesiskumu un nepieciešamību tiesiskajā telpā ir saistoša apelācijas instances tiesai, izskatot lietu pēc būtības.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.pantu, ievērojot Civilprocesa likuma 432.panta otrās daļas noteikumus, apelācijas instances tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas. Citiem vārdiem, tiesai, taisot spriedumu par darījuma atzīšanu par spēkā neesošu, ir saistošs prasītājas materiāltiesiskais prasījums, kura likumību un pamatotību tiesai jāpārbauda, kā arī jānoskaidro lietas apstākļi, kuri ietilpst pierādīšanas priekšmetā - prasības pamata fakti un atbildētāja iebildumu pamata fakti *(meklējamie fakti).*

Turklāt jāievēro, ka meklējamos faktus norāda puses, taču to faktu sastāvu, kas jāpierāda lietā, galīgi nosaka tiesa saskaņā ar tām materiālo tiesību normām, kuru hipotēzēs ir norādīti fakti, kas nosaka pušu apstrīdētās un aizskartās tiesības un tām atbilstošus pienākumus *(sk. Civilprocesa likuma komentāri. Trešais papildinātais izdevums. Autoru kolektīvs. Prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcija. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 32.lpp.)*.

Tiesību doktrīnā atzīts, ka prasības priekšmets ir tās apstrīdētās tiesības tiesiskās attiecības, kuras pastāv starp prasītāju un atbildētāju un kuru esamību vai neesamību prasītājs lūdz tiesu konstatēt, vienlaicīgi lūdzot aizsargāt savas aizskartās tiesības vai apstrīdētās tiesības vai ar likumu aizsargātās intereses *(sk. Civilprocesa likuma komentāri. I.daļa (1.-28.nodaļa). Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2011, 321.-322.lpp.)*.

Respektīvi, prasības priekšmets civilprocesuālo tiesību izpratnē ir prasītāja materiāltiesiskais prasījums, kura pamatotību pārbauda tiesa, izskatot lietu pēc būtības. Ar prasības priekšmetu saprot arī to tiesisko stāvokli, uz ko šis prasījums ir vērsts, tas ir, uz zināma tiesiskā statusa pastāvēšanas atzīšanu, zināmas rīcības piespriešanu no atbildētāja vai zināmu tiesisko attiecību grozīšanu vai izbeigšanu.

Savukārt prasības pamats civilprocesuālo tiesību izpratnē ir apstākļi, uz kuriem prasītājs pamato savu materiāltiesisko prasījumu. Prasības pamatu veidojošie apstākļi ir juridiskie fakti, ar kuriem tiesību normas sastāvs (hipotēze) saista zināmu, šajā normā paredzēto materiāltiesisko seku iestāšanos starp strīda pusēm. Turklāt piespriešanas prasībās tiek izšķirts prasības aktīvais pamats jeb prasītājam piederošā tiesība, kuras aizsardzību tiesā viņš lūdz, un prasības pasīvais pamats jeb atbildētāja pieļautais minētās tiesības aizskārums (*skat. E.Kalniņš. Privāttiesību teorija un prakse. Raksti privāttiesībās. Tiesu nama aģentūra, 2005. 291., 295.-296.lpp.*).

Tiesību doktrīnā ir atzīts: „Tā kā, ceļot prasību, prasītājs cenšas atjaunot savas aizskartās tiesības vai panākt no atbildētāja apstrīdēto tiesību atzīšanu, prasītājam jāpierāda: 1) prasības aktīvais pamats, t.i., ka viņam piemīt tās tiesības, kuru aizstāvēšanu viņš lūdz (īpašuma vai valdījuma tiesības, prasījuma tiesības, kas pamatotas uz likumu vai līgumu); 2) prasības pasīvais pamats, t.i., ka šīs viņa tiesības aizskartas vai, ka atbildētājs šo tiesību realizēšanai liek šķēršļus, kādēļ viņam vajadzīga aizsardzība *(sk. Bukovskis V. Civilprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 341.lpp.)*.

To apstiprina arī Civilprocesa likuma 1.pants, kas personas tiesības vērsties tiesā saista ar aizskarto tiesību un interešu aizsardzību, kas konkrētajā gadījumā nozīmē to, ka prasītājai ir jānorāda ne vien prasības pasīvais pamats, lūdzot atzīt par spēkā neesošu citu personu noslēgto darījumu, bet arī aktīvais pamats - lūdzot konkrētu prasītājai pienākošo tiesību vai to atzīšanu.

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka prasītājas pieteiktais prasījums par īpašuma tiesību atjaunošanu pēc būtības ietver lūgumu par zemesgrāmatas ieraksta izlabošanu un /pers. E/ īpašuma tiesību nostiprināšanu attiecīgas zemesgrāmatas nodalījumā, lai prasītāja varētu vērst piedziņu uz parādniekam /pers. E/ piederošo īpašumu un tiesas spriedums par zaudējuma piedziņu kļūtu izpildāms. Respektīvi, darījuma atzīšana par spēkā neesošu rada juridiskas sekas prasītājai un restitūcijas rezultātā nekustamais īpašuma atgriežas pārdevēja, t.i., /pers. E/, īpašumā.

Tādā veidā Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka prasība par zemesgrāmatas ieraksta izlabošanu un /pers. E/ īpašuma tiesību nostiprināšanu kā pamatota ir apmierināma.

Civillietu tiesas kolēģija ņem vērā, ka prasītāja īstenoja ar Civilprocesa likuma 74.panta otrās daļas 10.punktu un 413.pantu piešķirtās tiesības iesniegt apelācijas sūdzību, kurā sniedza priekšstatu par strīda faktiem, pierādījumiem, tiesību normu traktējumiem un citiem apstākļiem. Apelācijas instances tiesa, ievērojot apelācijas sūdzības motīvus, apmierināja prasību par /pers. E/ īpašuma tiesībām, pēc būtības izskatot lietu pretēji pirmās instances tiesas spriedumam.

Civillietu tiesas kolēģija norāda, ka normas par tiesāšanās izdevumiem ir iekļautas Civilprocesa likuma 4.nodaļā. Civilprocesa likuma 33.panta pirmā daļa noteic, ka tiesāšanās izdevumi ir tiesas izdevumi un ar lietas vešanu saistītie izdevumi.

„Ar tiesu izdevumiem jāsaprot viena prāvnieka izdevumi civilprocesa vešanai, kurus tam ir tiesības prasīt no pretējās puses, ja pēdējā prāvu zaudē. Tiesu izdevumos vārda plašākā nozīmē, tas ir, tiesāšanās izdevumos ietilpst atlīdzība par lietas vešanu." *(V.Bukovskis. Civīlprocesa mācības grāmata - Rīga, 1933., 415.-416.lpp.)*.

Tiesas izdevumu veidi noteikti Civilprocesa likuma 33.panta otrajā daļā un tie ir:

1) valsts nodeva;

2) kancelejas nodeva;

3) ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.pantu tiesa piespriež pusei, kurai par labu taisīts tiesas nolēmums, visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Turklāt likumā noteiktais pienākums tiesai spriest par tiesas izdevumu atlīdzināšanu nav atkarīgs no pušu pieteiktajiem lūgumiem.

Savukārt ar lietas vešanu saistīto izdevumu veidus nosaka Civilprocesa likuma 33.panta trešā daļa un tie ir šādi:

1) izdevumi par advokāta palīdzību;

2) izdevumi sakarā ar ierašanos uz tiesas sēdēm;

3) ar pierādījumu savākšanu saistītie izdevumi.

Kārtību un apmēru, kādā atlīdzināmi ar lietas vešanu saistītie izdevumi, reglamentē Civilprocesa likuma 44.pants. Atšķirībā no Civilprocesa likuma 41.panta, kas uzliek tiesai par pienākumu piespriest pusei, kuras labā taisīts nolēmums, radušos tiesas izdevumus, minētā tiesību norma vērsta uz to, lai ierobežotu prāvu zaudējušās puses atlīdzināmo izdevumu apmēru.

Atbilstoši šā panta otrajai un trešajai daļai šie izdevumi piespriežami no puses, kura prāvu zaudējusi.

Kā norādīts iepriekš, ar lietas vešanu saistītie izdevumi nepieder pie tiesas izdevumiem (*Civilprocesa likuma 33.panta norma*). Puses pēc vispārējiem noteikumiem nevar atbrīvot no pienākuma atlīdzināt izdevumus, kas saistīti ar lietas vešanu, ja tiesas spriedums nav viņām labvēlīgs. Satversmes 92.pantā noteikts, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. (..). Ikvienam ir tiesības uz advokāta palīdzību.

No minētās tiesību normas izriet, ka ikviena tiesības uz advokāta palīdzību saprotamas kā subjektīvās tiesības uz kvalificētas juridiskās palīdzības saņemšanu, proti, personai nolūkā aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā ir tiesības saņemt tai nepieciešamo juridisko palīdzību no personām, kas ir ieguvušas attiecīgās zināšanas un iemaņas.

Pēc būtības tiesības uz advokātu Satversmes 92.panta izpratnē ietver tiesības uz kvalificētu juridisko palīdzību un valsts pienākumu šādu palīdzību sniegt personām, kuras pašas nevar to atļauties. Šāds no Satversmes 92.panta izrietošais ikvienas personas tiesību uz advokāta palīdzību saturs nav izsmeļošs, tas var tikt paplašināts, bet ne ierobežots (*skat. Satversmes tiesas 2003.gada 27.jūnija sprieduma lietā Nr.2003-04-01 secinājumu daļas 5.punktu*).

Likumdevēja mērķis, nosakot Satversmē ikviena tiesības uz juridisko palīdzību kā tiesību uz taisnīgu tiesu neatņemamu sastāvdaļu, bija nodrošināt visām personām kā civilprocesā, tā administratīvajā procesā, kriminālprocesā un Satversmes tiesas procesā savlaicīgu, pieejamu un kvalitatīvu juridisko palīdzību. Tas balstās uz vienu no svarīgākajiem nacionālo un starptautisko tiesību principiem – taisnīguma principu. Eiropas Savienības pamattiesību hartas 47.panta otrā daļa noteic, ka ikvienam ir tiesības saņemt konsultāciju, kā arī tiesības uz aizstāvību un pārstāvību. Tādējādi tiesības uz kvalificētu juridisko pārstāvību ir personas (gan fiziskās, gan juridiskās) pamattiesības, kas nodrošina citu tiesību īstenošanu.

Tādējādi, pusei, kas uzskata, ka tās subjektīvās tiesības ir traucētas un tai nepieciešams novērst šo aizskārumu, ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā.

Turklāt, ievērojot Civilprocesa likumā noteikto dispozitivitātes principu, persona ir tiesīga izmantot prasības tiesības pēc saviem subjektīviem ieskatiem, t.i., pusei pašai jāizlemj, vai tā vēlas un vai tai ir vajadzība vērsties tiesā, vai turpretim labāk paciest tiesību traucējumu *(sk. Civilprocesa likuma komentāri. Trešais papildinātais izdevums. Autoru kolektīvs. Prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 214.lpp.)*.

Prasītāja pieteica lūgumu par ar lietas vešanu saistīto izdevumu advokāta palīdzības samaksai atlīdzināšanu abu instanču tiesā 2 134,31 *euro* apmērā no abiem atbildētājiem (lietas 2.sējuma 43.-48.lapa).

Apelācijas instances tiesa konstatē un par to strīds nepastāv, ka konkrētajā gadījumā no 2010.gada 23.aprīļa līdz 2018.gada 12.novembrim prasītājai juridisko palīdzību sniedza zvērināts advokāts Viktors Gargažins.

Prasītāja iepriekš norādīto summu ir samaksājusi zvērinātam advokātam Viktoram Gargažinam par sniegto juridisko palīdzību pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā un kasācijas instances tiesā, proti, apelācijas sūdzības, prasības precizējuma, pieteikuma par prasības nodrošinājumu, kasācijas sūdzību un citu pieprasījumu sagatavošanu, prasītājas pārstāvību un piedalīšanos vairākās tiesas sēdēs (pirmās instances tiesā – 4, Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātā - 2, Latgales apgabaltiesā – 2).

Kā redzams no lietas materiāliem, prasītāja 2009.gada 29.augustā un 2015.gada 11.novembrī ir izdevusi pilnvaras zvērinātam advokātam, ar kurām piešķīrusi viņam tiesības viņas vārdā izpildīt visas procesuālās darbības, tostarp pilnīgi vai daļēji atzīt prasības, celt pretprasību, pārsūdzēt tiesas nolēmumus apelācijas un kasācijas kārtībā (lietas 1.sējuma 78.lapa, 2.sējuma 54.lapa). Turklāt lietā iesniegti Latvijas Zvērinātu Advokātu kolēģijas orderi Nr. Nr., 70807, Nr.61862, Nr.31174, Nr.99184 par Viktora Gargažina juridisko palīdzību šajā lietā (lietas 1.sējuma 77., 156.lapa, 2.sējuma 53.-54., 144.lapa).

Civilprocesa likuma 44.panta otrās daļas izpratnē strīda ierosināšana tiesā atzīstama par pamatotu arī tad, ja prasība apmierināta daļēji. Tikai tad, ja prasība noraidīta, kas nozīmē, ka atbildētājs nebija devis iemeslu prasības celšanai, strīda ierosināšana tiesā atzīstama par nepamatotu.

Konkrētajā gadījumā prasība apmierināta pilnīgi, līdz ar to atbildētājiem ir jāatlīdzina prasītājai ar lietas vešanu saistītie izdevumi par advokāta palīdzību. Noskaidrots, ka prasītāja cēla prasību ar kopējo prasības summu 7 114,36 *euro*.

Ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanas kārtību un apmēru reglamentē Civilprocesa likuma 44.pants, kura pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunkts, noteic, ka atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa nepārsniedz 8 500 *euro*,- to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 30 % no prasījumu apmierinātās daļas.

Civilprocesa likuma 44.panta piektajā daļā noteikts, ka tiesa var noteikt mazāku apmēru atlīdzināmo izdevumu advokāta palīdzības samaksai, ievērojot taisnīguma un samērīguma principu, kā arī izvērtējot objektīvus ar lietu saistītos apstākļus, it īpaši - lietas sarežģītības un apjomīguma pakāpi, tiesas sēžu skaitu lietas izskatīšanas laikā un tiesu instanci, kurā prasība tiek izskatīta.

Apelācijas instances tiesa ņem vērā, ka konkrētajā situācijā izdevumi par advokāta palīdzību 2 134,31 *euro* par labu prasītājai nepārsniedz Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunktā noteikto apmēru.

Civillietu tiesas kolēģija, ievērojot taisnīguma un samērīguma principu, sasaistot to ar konkrētajiem lietas apstākļiem, tostarp lietas sarežģītības un apjomīguma pakāpi, tiesas sēžu skaitu lietas izskatīšanas laikā, juridiskās palīdzības sniegšanas termiņu (no 2010.gada aprīļa līdz 2018.gada novembrim) vairākās tiesu instancēs, atzīst, ka nav pamata noteikt mazāku apmēru atlīdzināmo izdevumu advokāta palīdzības samaksai.

Tādējādi no atbildētājiem vienādās daļās prasītājas labā piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi 2 134,31 *euro,* no katra – 1 067,15 *euro* (2 134,31 *euro* : 2).

Noskaidrots, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 33.panta otro daļu lietā aprēķināti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un citu dokumentu piegādi apelācijas instances tiesā 3,10 *euro* (2015.-2016.gadā) un 5,54 *euro* (2018.gadā), kas nav samaksāti iepriekš (lietas 2.sējuma 167.lapa, 3.sējuma 3.lapa).

Saskaņā ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 9.februāra lēmumu /pers. F/, iesniedzot kasācijas sūdzību par apelācijas instanses tiesas spriedumu, ir atbrīvota no drošības naudas samaksas (lietas 2.sējuma 118.lapa). Turklāt no lietas materiāliem redzams, ka atbildētāja saņēma valsts nodrošināto juridisko palīdzību (lietas 2.sējuma 69.-71.lapa).

Kā jau minēts iepriekš, ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 6.aprīļa spriedumu atcelts Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 9.februāra spriedums daļā, ar kuru no /pers. F/ valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 3,10 *euro*, un lieta šajā daļā nodota jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Tiesai jāapsver, vai tiesas izdevumu piedziņa valsts ienākumos no atbildētājas /pers. F/, kura 2016.gadā saņēma valsts nodrošināto juridisko palīdzību, nenonāk pretrunā ar Civilprocesa likuma 43.panta ceturtajā daļā ietvertās normas jēgu un mērķi.

Kā norādīts judikatūrā, ir svarīgi noskaidrot, vai apstākļi, kas bijuši par pamatu atzinumam, ka atbildētājs mantiskā stāvokļa dēļ nav spējīgs samaksāt valsts nodevu tiesvedības laikā līdz sprieduma taisīšanai, ir mainījušies, piemēram, atbildētāja mantiskais stāvoklis uzlabojies tiktāl, ka viņš neatbilst maznodrošinātas personas statusam un līdz ar to nevar pretendēt uz pilnīgu atbrīvošanu no tiesas izdevumu atlīdzināšanas valstij *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 20.novembra spriedums lietā Nr.SKC- 1981/2013)*.

Tādējādi tiesai jāvērtē apstākļu izmaiņas saistībā ar atbildētāju mantisko stāvokli. Respektīvi, tiesas izdevumi valsts ienākumos būtu piespriežami tikai gadījumā, ja tiesa konstatē, ka atbildētāju mantiskais stāvoklis ir tāds, lai samaksātu piespriestos tiesas izdevumus valsts ienākumos.

Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka apstākļi, kas bija par pamatu atbildētājas atbrīvošanai no drošības naudas samaksas un valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības piešķiršanai 2016.gadā, liecina, ka atbildētājai 2015.-2016.gadā bija samazināta maksātspēja.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā atbildētājas /pers. F/ atbrīvošana no minētajiem tiesas izdevumiem 3,10 *euro* par pavēstu piegādāšanu 2015.-2016.gadā atbilst viņas finansiālajām iespējām un samērīguma apsvērumiem. Līdz ar to atbildētāja /pers. F/ ir atbrīvojama no ar lietas izskatīšanas saistīto izdevumu 3,10 *euro* samaksas valsts labā.

Savukārt, atbildētāji /pers. F/ un /pers. E/ neiesniedza nekādus pierādījumus par viņu slikto mantisko stāvokli 2018.gadā.

Ņemot vērā norādīto, saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta ceturto daļu apelācijas instances tiesa neatrod tiesiskos un faktiskos pamatus atbildētāju atbrīvošanai no ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu 5,54 *euro* samaksas, kas radušies apelācijas instances tiesā 2018.gadā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.pantā noteikto no atbildētājiem vienādās daļās valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 5,54 *euro* (5,54 *euro* : 2), no katra – 2,77 *euro*.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.-434.pantu Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

prasību apmierināt pilnīgi.

Izlabot zemesgrāmas ierakstu un nostiprināt /pers. E/, personas kods /personas kods/, īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašuma Nr./adrese/, ½ domājamo daļu, kadastra numurs /kadastra numurs/, Daugavpils tiesas zemesgrāmatu nodaļas Daugavpils pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./nodalījuma numurs/.

Piedzīt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, /pers. D/, personas kods /personas kods/, labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus 1 067,15 *euro* (viens tūkstotis sešdesmit septiņi *euro* un 15 centi), veicot samaksu AS "Swedbank" kontā Nr./konta numurs/.

Piedzīt no /pers. F/, personas kods /personas kods/, /pers. D/, personas kods /personas kods/, labā ar lietas vešanu saistītos izdevumus 1 067,15 *euro* (viens tūkstotis sešdesmit septiņi *euro* un 15 centi), veicot samaksu AS "Swedbank" kontā Nr./konta numurs/.

Atbrīvot /pers. F/, personas kods /personas kods/, no ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu 3,10 (trīs *euro* un 10 centi) samaksas valsts labā.

Piedzīt no /pers. E/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,77 *euro* (divi *euro* un 77 centi).

Piedzīt no /pers. F/, personas kods /personas kods/, valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,77 *euro* (divi *euro* un 77 centi).

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ieskaitāmi Tiesu administrācijas, reģistrācijas Nr.90001672316, kontā Nr.LV51TREL2190458019000, maksājuma uzdevumā norādot: saņēmēja iestāde – Valsts kase, kods – TRELLV22, maksājuma mērķis – 21499, dati lietas identificēšanai.

Noteikt /pers. E/ un /pers. F/ prieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas - 2018.gada 12.novembra Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Latgales apgabaltiesā un, samaksājot drošības naudu 300 *euro* kontā – saņēmējs: Latvijas Republikas Augstākā tiesa, reģistrācijas Nr.90000068892, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, konta Nr.LV83TREL8280010000000, ekonomiskās klasifikācijas kods: F22010010, norādot personas datus.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L.Mežale
Tiesnese V.Sokolova
Tiesnesis J.Vasiļkovskis